

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. A. Y. Y. A.,**
nar.,
státní příslušnost: Indonéská republika,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. CPR-8286-4/ČJ-2024-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-396368-20/ČJ-2022-000022-SV ze dne 14. 1. 2024, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění účinném do 30.

6. 2023 uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 12 měsíců. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán správně kvalifikoval jeho protiprávní jednání včetně správního vymezení doby jeho trvání, nicméně tato zjištění nadřadil vlastní vyšetřovací povinnosti, v rámci které je dle § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu povinen vyšetřit skutečný stav věci. Je třeba posoudit přiměřenost rozhodnutí, kdy jedním z hlavních bodů této úvahy je posouzení rozhodnutí ve vztahu k soukromému životu cizince, kdy žalobce uvedl, že v ČR žije spolu s družkou, která je jeho krajanou, avšak této skutečnosti nevěnoval správní orgán I. st pozornost, družku nevyslechl, neprovedl šetření v místě společného cizince a hodnocení rodinného života žalobce uzavřel konstatováním, že z žalobcovy výpovědi je zřejmé, že na území ČR nežije rodinným životem, kdy takový stav neodpovídá skutečnému stavu. Skutečnost, že cizinec udržuje v ČR vztah s jinou cizinkou sice nemusí nutně být hodnocena jako překážka pro udělení správního vyhoštění, avšak jedná se o skutečnost mající přímý vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí, a to i s pohledu stanovení adekvátní délky doby zákazu vstupu na území Evropské unie.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 12. 12. 2022 se žalobce téhož dne dostavil na OCP řešit svůj pobyt na území ČR. Předložil cestovní pas Indonésie, ve kterém měl české vízum typu D s omezeným vstupem na 60 dnů s platností od 21. 5. 2019 do 16. 11. 2019. Dále bylo kontrolou dokladu zjištěno, že vstoupil na území Schengenského prostoru dne 27. 6. 2019, tedy v době platnosti víza. Od 27. 6. 2019 pobýval na území oprávněně na základě tohoto víza, dále pobýval na území oprávněně na základě dlouhodobého povolení k pobytu – zaměstnanecké karty, jejíž platnost byla ukončena ke dni 29. 11. 2019. Po zániku platnosti karty pobýval žalobce na území bez platného povolení k pobytu.
6. Při výslechu dne 12. 12. 2022 žalobce sdělil, že je zdravý a schopen výslechu. Na policii se dostavil z důvodu, že chtěl vyřešit svůj nelegální pobyt, nechtěl zde již pobývat nelegálně. Do ČR přicestoval dne 25. 6. 2019, a to z důvodu práce na pracovní vízum. Pracovat měl pro společnost Perso s. r. o. v Mladé Boleslavi, šlo o práci pro škodu skrze pracovní agenturu. Šlo také o práci pro Tiberina s. r. o. pracoval ve výrobě plastů. Nepamatuje si, jestli dostal výpověď ze zaměstnání. Pobyt za žalobce vyřizovala společnost Perso s. r. o. V současné době nemá žádné platné povolení k pobytu. Nemá sjednáno zdravotní pojištění. Někdy zde bydlí s přítelkyní a někdy v hostelu. Přítelkyně je také z Indonésie, má zde povolení k pobytu (pracovní). O svém neoprávněném pobytu se žalobce dozvěděl od kamaráda. Je svobodný, bezdětný, s přítelkyní je skoro tři a půl roku. Vycestování žalobci nic nebrání, vycestuje dobrovolně. Nepáchal na území žádnou trestnou činnost. Nemá zde žádné rodinné příslušníky. V domovském státě naproti tomu má mámu a sestru s bratrem, otec již zemřel. Finanční prostředky na vycestování nemá dostatečné. Je schopen si je zajistit asi tak za dva měsíce.
7. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-396368-20/ČJ-2022-000022-SV ze dne 14. 1. 2024, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4

zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba zákazu vstupu v délce 12 měsíců.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
14. Podstatou žaloby je námitka, kdy se žalobce domnívá, že správní orgány pochybily tím, že nezohlednily jím uvedenou rodinnou vazbu, konkrétně skutečnost, že má na území ČR přítelkyni, která je rovněž z Indonésie a která zde pobývá na základě bytového oprávnění.
15. K této námitce soud předně uvádí, že žalobce námitku vznesl výhradně ve vztahu ke skutečnosti, že nebyla zohledněna jeho rodinná vazba ve vztahu k přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého, respektive rodinného života. Žalobce nenamítl žádnou překážku vycestování ani nerozporoval správními orgány označený neoprávněný pobyt, ke kterému naopak uvedl, že považuje správním orgánem vymezené protiprávní jednání za správné. Namítáno je tedy ze strany žalobce pouze to, že dle něj nebylo dostatečně přihlédnuto k tomu, že v ČR žije se svou přítelkyní.
16. Soud proto jen pro úplnost uvádí, že správními orgány byl neoprávněný pobyt žalobce vymezen v trvání od 30. 11. 2019 do 12. 12. 2022. Tedy od ukončení zaměstnanecké karty žalobce do dne, kdy se dostavil ke správnímu orgánu řešit svůj pobyt, přičemž se jednalo o neoprávněný pobyt v délce rozhodně nikterak zanedbatelné a žalobce nevysvětlil, z jakého důvodu řešení pobytu odkládal.

17. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisejí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“
18. Správními orgány byla uložena délka správního vyhoštění 12 měsíců, kterou soud považuje s ohledem na veškeré okolnosti daného případu za zcela adekvátní včetně přezkoumatelného odůvodnění. Byly zohledněny veškeré skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobce.
19. Správní orgán I. st. shledal dvanáctiměsíční správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu za adekvátní vzhledem k závažnosti jednání, kterého se žalobce dopustil svým neoprávněným pobytem od 30. 11. 2019 do 12. 12. 2022, kdy pobýval v ČR bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. st. uvedl, že se mu nepodařilo zjistit žádnou skutečnost v žalobcův prospěch. Přihlédl však k tomu, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce a k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Nelze dle správního orgánu I. st. také opomenout fakt, že se žalobce sice s odstupem času, ale dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu. Zároveň však bylo také zohledněno, že žalobce se do situace neoprávněného pobytu dostal svým vlastním přičiněním, neboť bylo na něm, aby si dostatečným způsobem zajistil své pobytové oprávnění, přinejmenším tak, aby ohlásil změnu svého zaměstnavatele. Žalobce je ve věku, kdy si musel být všech těchto skutečností vědom. Na území není žalobce přihlášen k pobytu, nemá sjednáno zdravotní pojištění a neplnil povinnosti cizince. Žalovaný jako okolnost ve prospěch žalobce zohlednil, že se žalobce sám dostavil ke správnímu orgánu za účelem řešení svého pobytu a se správním orgánem spolupracoval. Poukázal však také na to, že jednání žalobce bylo vědomé a úmyslné s tím, že bylo doplněno o porušení dalších pobytových pravidel, kdy žalobce nezaregistroval adresu pobytu, neměl uzavřeno cestovní zdravotní pojištění a svůj nelegální pobyt dlouho neřešil ani k jeho legalizaci neučinil žádné kroky.
20. Pochybení správních orgánů, pokud jde o namítané posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných vazeb soud neshledal. Správními orgány byla všechna kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců řádně zohledněna.
21. Co se týče posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, uvedl správní orgán I. st., že neshledal nepřiměřený dopad rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců.

22. Lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 160/2014 – 37 ze dne 4. 3. 2015, ve kterém tento soud zmínil hlediska, která je třeba zkoumat ve vztahu k judikatuře ESLP: „Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména Úner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).“ Rovněž v tomto případě řešeném Nejvyšším správním soudem byla předmětem posouzení existence partnerského vztahu cizince. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl: „Ke kritériím, týkajícím se soukromého a rodinného života stěžovatele, nutno zohlednit tvrzení stěžovatele, že zde má od roku 2013 přítelkyni. V době rozhodování žalované však v žádném případě nešlo o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity. To potvrdila i výše zmíněná pobytová kontrola. Vztah se svojí přítelkyní však stěžovatel založil (pokud vůbec) v době, kdy oba věděli, že zde pobývá nelegálně, a že je proto jejich vztah od počátku nejistý. Stěžovatel navíc nemá v České republice děti. Správní vyhoštění by proto nepředstavovalo zásah velmi podstatného rozsahu, jako by tomu bylo v případě dlouhodobě trvajícího vztahu, ze kterého by vzešli potomci.“
23. Co se týče skutečnosti, že má žalobce v ČR přítelkyni, správní orgán I. st. se s ní řádně vypořádal ve zcela adekvátním rozsahu. Uvedl, že žalobce sdělil, že je svobodný a bezdětný, rodinné příslušníky má ve vlasti, konkrétně matku, sestru a bratra. Tvrzení žalobce, že zde má přítelkyni, správní orgán I. st. nepřehlédl, avšak konstatoval, že vzhledem k absenci žalobcova pobytového oprávnění mohou společně žít v Indonésii. Dle správního orgánu I. st. nemá žalobce v ČR tak silné rodinné vazby, aby byly překážkou jeho vycestování.
24. Žalovaný konstatoval, že k zásahu do soukromého a rodinného žalobce nepochybně dojde, avšak tento zásah přiměřený, přijatelný a odpovídající zjištěným skutečnostem a okolnostem daného případu.
25. Žalovaný se ke sdělené skutečnosti, že má žalobce v ČR přítelkyni vyjádřil následovně: „Co se týče tvrzení účastníka řízení, že v ČR má přítelkyni, družku, která zde pobývá na základě dlouhodobého pobytu (zaměstnanecká karta), tak tuto skutečnost správní orgány nikterak nerozpoukají. Tato situace je předpokládána, když účastník řízení dlouhodobě pobývá v ČR, že si zde najde jako družku krajanku. Je i možné, že spolu sdílí společnou domácnost. Na druhou stranu existence jejich partnerského vztahu žádným způsobem nemůže zhojit dlouhodobý neoprávněný pobyt účastníka řízení v ČR. Pokud účastník řízení a jeho údajná družka spolu chtějí sdílet společnou domácnost, nemusí tomu být jenom a jedině na území ČR. Mohou spolu žít rodinným životem, kdekoli budou mít oba dva povolen pobytový status. Odvolací orgán dodává, že sám účastník řízení vypověděl, že někdy bydlí u družky jindy zase v hostelu, což nikterak nevypovídá

o tak intenzivních vazbách v ČR, které by mohly být důvodem zásahu spočívajícím v opatření přijatém v napadeném rozhodnutí. Účastníka řízení žádný druh pobytu v ČR neopravňuje a nelze tak s úspěchem jeho neoprávněný pobyt trvající cca dva roky zhojit tím, že se bude odkazovat na partnerské soužití s krajankou v ČR.“

26. Soud uvádí, že se s hodnocením správních orgánů, pokud jde o hodnocení skutkového zjištění, že má žalobce na území ČR přítelkyni, plně ztotožňuje. Soud nepovažuje tuto rodinnou vazbu žalobce za natolik zásadní, aby mohla mít vliv na možnost jeho vycestování do vlasti. Žalobce sice sdělil, že s přítelkyní má již žít přibližně tři a půl roku, nicméně délka vztahu bez dalšího nedokládá nepřiměřenost, tím spíše, pokud žalobcův neoprávněný pobyt víceméně koresponduje s tvrzenou délkou partnerského vztahu. Žalobce sdělil, že jeho přítelkyně je rovněž z Indonésie, přičemž k tomu správní orgán I. st. uvedl, že je tedy možné, aby za situace, kdy jeden z partnerů nemá v ČR povolen pobyt, se partneři navrátili do vlasti, pokud budou chtít spolu nadále být. Soud uvádí, že tato možnost zde nepochybně je, žalobce nesdělil žádný důvod, proč by se alespoň dočasně nemohla jeho partnerka do vlasti vrátit s ním. Bude pak na žalobci, aby si vyřídil pobytové oprávnění, bude-li chtít se do ČR opět navrátit a dále zde pobývat. Alternativně je rovněž možné, aby partnerka žalobce ve vlasti navštěvovala, nebo spolu mohou být přinejmenším v kontaktu prostřednictvím prostředků dálkové komunikace. Z tvrzení žalobce nevyplynulo, že by byl on na partnerce či ona a něm závislý takovým způsobem, že by byla vyžadována bezprostřední blízkost partnera. Uvedl rovněž, že je svobodný a bezdětný a skutečnost, že zde má partnerku nezmínil jako překážku vycestování. Žalobce žádnou překážku svého vycestování neuvedl, a naopak dodal, že v případě, že bud muset, tak do Indonésie vycestuje dobrovolně. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy nebyl žádný důvod k tomu, aby správní orgány blíže zkoumaly další parametry žalobcova vztahu k partnerce. Žalobcem zmíněné šetření na místě či výslech partnerky správní orgán I. st. neprováděl, s čímž však lze plně souhlasit, neboť takový postup by byl v daném případě nadbytečný a nemohl by na učiněných závěrech nic změnit.
27. Lze shrnout, že veškeré rodinné vazby žalobce, které sdělil při výslechu, byly správními orgány reflektovány a bylo k nim přihlédnuto, avšak dopady rozhodnutí nebyly shledány jako nepřiměřené. Rozhodnutí je přiměřené z hlediska typu uloženého opatření i jeho délky, kdy se žalobce dopustil nikterak krátkého neoprávněného pobytu. Přiměřené je rovněž z hlediska posouzení kritérií § 174a zákona včetně rodinných vazeb, neboť žalobcem nebyly sděleny žádné informace o tom, že by mělo být jeho vycestování vůči komukoli nepřiměřené, naopak uvedl, že jeho veškeré rodinné vazby má ve vlasti, kde žijí jeho rodinní příslušníci. Soud dodává, že žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu, proto pokud zde rozvíjel své rodinné vazby s přítelkyní, musel počítat s tím, že jeho neoprávněný pobyt může být kdykoli odhalen. Z tohoto pohledu je proto tvrzené více než tříleté trvání vztahu bez významu, neboť tento vztah trval po dobu žalobcova neoprávněného pobytu.
28. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. června 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce